

Що Святе
Письмо вчить
про війну

Що Святе Письмо вчить про війну

ПЕРЕДМОВА

Ми вже глибоко увійшли в XXI століття. Світова ситуація стрімко погіршується. Люди, яким ми довіряли, речі, які ми пізнали і якими насолоджувалися, і навіть вважали самозрозумілими, зникають. Багато хто в сучасному світі живе в постійному страху. Ми на власні очі бачимо, що напруженість у світі досягла найвищого рівня за всю історію. Конфлікти, війни та терористичні акти заповнюють заголовки газет і новини. Світ охоплений шаленим ажіотажем, що змушує багатьох побоюватися за своє саме існування. Водночас у нашій країні та в інших частинах світу відродилося почуття патріотизму. Через ці обставини країни та їхні народи об'єднуються, утворюючи нові союзи, про які раніше навіть не думали. Триває боротьба між так званими силами добра і зла. Пролунав заклик до зброї, що призвело до насильства у відповідь на насильство. На людей чиниться великий тиск, щоб вони за будь-яку ціну «приєдналися до боротьби».

Людство в цілому не звертається до Бога за допомогою, а покладається на власні методи встановлення миру у світі. У цих умовах дитина Божа стикається з багатьма важливими рішеннями.

Що вчить Святе Письмо щодо насильства, війни та вбивства? Як Святе Письмо може слугувати основою для того, щоб бути релігійним відмовником від військової служби, який виступає проти війни в будь-якій формі? Ми сподіваємося, що ця брошура допоможе читачеві знайти відповіді на ці важливі питання.

СТАРОЗАВІТНИЙ ПОГЛЯД НА ВІЙНУ

У Біблії Бога часто описують у військових термінах — «гнів Божий» та «лють Божа», як згадано в Числах 11:10, 23. Небесний Отець настільки проти всього нечистого, що рано чи пізно це має бути знищено. Він подібний до «вогню, що спалює», бо «страшно впасти в руки живого Бога» (Повторення Закону 4:24; Євреїв 10:31). «Помста Моя, і відплата» (Повторення Закону 32:35). Писання також говорить нам, що Він не може дивитися на гріх: «Очі Твої занадто чисті, щоб дивитися на зло; Ти не можеш терпіти беззаконня» (Аввакум 1:13). Господь буде судити Свій народ і випробовувати тих, хто чинить зло в Його очах, бо Він є «ревним Богом» і «воїном», який постає на суд над народами у визначений час. — Вихід 20:5; 15:3

Він робив це у своїх минулих стосунках зі світом людства і в майбутньому здійснить свої плани та наміри до визначеного кінця. Він хоче всієї нашої любові, впевненості та довіри. Ми повинні усвідомити, що це для нашого блага і не є егоїзмом з Його боку. Водночас Божа ревність є справедливою і неодмінно принесе грішникові

справедливе покарання. Грішна людина дивиться на Бога з гіркотою, обуренням та егоїзмом, що походить від осуду гріха Адама.

Воїни Ізраїлю

Починаючи розмову про Божі дії щодо ізраїльського народу, ми бачимо, що їм було наказано провести перепис за військовими підрозділами. «Господь промовив до Мойсея у наметі зборів у пустелі Синай у перший день другого місяця другого року після виходу ізраїльтян з Єгипту. Він сказав: «Проведіть перепис усього ізраїльського народу за їхніми родами та родинами, записуючи кожного чоловіка по імені, одного за одним. Ти й Аарон маєте перелічити за їхніми підрозділами всіх чоловіків в Ізраїлі, які мають двадцять років і більше та здатні служити в війську». — Числа 1:1-3

В боротьбі за володіння обіцяною землею ізраїльтян часто очолювали воєначальники. Йошуа, «воєначальник війська» (Йошуа 5:14), отримав від ангела вказівки, як зруйнувати Єрихон. Зі звуком сурем та божественним втручанням стіни міста «впали до землі» і були «повністю зруйновані». (Йошуа 6:1-21). Погляньте також на досвід Самсона. Згідно із Законом, Самсон вважався дуже вірним слугою Бога. Його вірність полягала у відданості божественним вимогам, справі Бога та Ізраїлю — завітному народу Божому. Ізраїльтяни, замість того щоб співпрацювати з Самсоном і заявляти про божественне володіння землею Палестини та повалення всіх

супротивників, не зробили цього. Вони боялися філістимлян і мало вірили в Бога.

Бог навчив Свій народ, як воювати. Давид каже нам: «Благословенний Господь, моя Скеля, що навчає мої руки воювати, а мої пальці — битися. Моя милість і моя фортеця, моя висока вежа і мій спаситель, мій щит і Той, у кого я знаходжу притулок, що підкорює мій народ під мене». Псалом 144:1

Ізраїль мав воювати у багатьох війнах. Бог навіть навчив їх, як воювати. «Благословенний Господь, моя Скеля, що навчає мої руки воювати, а мої пальці — битися». (Псалом 144:1). Він послав їх у бій. «Господь сказав Мойсеєві: Помстися за синів Ізраїля на мідіанитян: ... І Мойсей промовив до народу, кажучи: Озбройтеся на війну, і нехай вони йдуть проти мідіанитян, ... Пошли в бій по тисячі чоловіків з кожного з племен Ізраїля. ... І вони вбили царів мідіанитян». Числа 31:1-8

Бог бореться за Свій народ

Бог воював за Свій народ, коли його переслідував фараон, цар Єгипту, та його військо з коней і колісниць. «Коли фараон наблизився, сини Ізраїля підняли очі й побачили, що єгиптяни йдуть за ними; і вони дуже злякалися, і сини Ізраїля волали до Господа. ... І сказав Мойсей до народу: Не бійтеся. Стойте твердо, і ви побачите спасіння, яке Господь сьогодні вам дасть. Єгиптян, яких ви бачите сьогодні, ви більше ніколи не побачите. Господь буде воювати за вас; вам потрібно лише стояти

спокійно» (Вихід 14:10-14). Води моря розступилися силою Божою, і військо Ізраїлю було врятоване.

Час для кожної справи

Інший уривок з Писання, який варто розглянути, міститься в Еклезіаста 3:1, 3, 8: «Усе має свій час, і час для кожної справи під небом: ... час вбивати, і час лікувати; час руйнувати, і час будувати; ... час любити, і час ненавидіти; час війни, і час миру». Багато людей використовували ці уривки з Писання, щоб виправдати вбивство та війну. Якщо ми розглянемо це ближче, то побачимо, що Соломон пише на основі власного багатого досвіду та спостережень. Він висловлює свою думку з соціальної точки зору. Він бачить, як люди важко працюють, щоб накопичити багатство, і мудро запитує: «Що отримують працівники від своєї праці?» Еклезіаст 3:9

Соломон завершує свою розмову словами: «Бійся Бога і дотримуйся Його заповідей, бо це — весь обов'язок людини. Бо Бог приведе кожну справу на суд, разом із кожним таємним ділом, чи то добрим, чи то злим». Еклезіаст 12:13,14

Бог Любові

Тепер ми поставимо таке запитання: «Якщо Бог є Богом любові, як про це говорить Біблія, то як нам зрозуміти Його наказ дітям Ізраїлю повністю знищити своїх ворогів?»

Відповідь на це питання така: ми повинні пам'ятати, що народ Ізраїлю є народом Божого завіту: «Тільки тебе Я знав серед усіх родів землі» (Амос 3:2). Коли Ізраїль прийшов у володіння обітованою землею Ханаан, там панували жажливі умови. Філістимляни, амореї та інші народи, які займали цю землю, були практично дикунами, оскільки вони займалися всіма формами ідолопоклонства, приносячи людські жертви своїм фальшивим богам та релігії. Саме тому, що їхня нечестивість і розпуста досягли такого рівня, що Бог, у своїй мудрості та справедливості, побачив, що найкраще буде знищити їх і поселити на цій землі народ, який, під Його керівництвом, досягне високого рівня цивілізації. Коли євреї мали увійти на цю землю, Господь встановив для них систему законів із запевненням, що у разі непокори вони будуть покарані. Одним із них було: «Не вбивай» (Вихід 20:13). Злість, ненависть і гнів походять від духу вбивства.

Те, що діти Ізраїлю є Божим обраним народом, дуже чітко вчить Біблія. «Тільки вас Я знав серед усіх родів землі». Подивіться на слова з Єремії 13:11: «Бо як пояс обв'язується навколо стегон, так Я обв'язав до Себе весь народ Ізраїлю та весь народ Юди, — говорить Господь, — щоб вони були Моїм народом для Моєї слави, хвали та честі». Він є «Бог усіх родів Ізраїлю» (Єремія 31:1). «Через тебе... будуть благословенні всі роди землі». Буття 28:14

Сусіди Ізраїлю постійно воювали проти нього, і якщо Ізраїль слухався Бога, Він допомагав їм. Якщо ж вони не слухалися Бога, Він дозволяв їхнім ворогам перемагати. Бог дав Ізраїлю чітко зрозуміти через пророків, що нинішній час зла, ненависті, війни та бідності є тимчасовим станом. Його план був спрямований на усунення всіх воєн, ненависті, відчаю та бідності. Це мало статися, коли буде встановлено Його Царство.

Отже, ми бачимо, що Бог поведився зі своїм обраним народом дуже особливим чином, за особливими законами та в особливих обставинах. Згадаймо заповідь, яку Він дав їм: «Не вбивай». Продовжуючи нашу дискусію, ми побачимо, що згідно з вченнями Господа в Новому Завіті, життя слід цінувати, а не ставити під загрозу.

ПОГЛЯД НОВОГО ЗАВІТУ НА ВІЙНУ

Вивчаючи Божі вчення в Новому Завіті, ми незабаром побачимо, що відбулася зміна. Небесний Отець тепер по-іншому поводить себе з народом Ізраїлю, і все це починається з Його улюбленого Сина. Господь залишив Свій небесний дім і народився досконалим чоловіком. «На початку було Слово, і Слово було у Бога, і Слово було Бог» (Ів. 1:1). «І Слово стало тілом, і оселилося серед нас, (і ми бачили Його славу, славу Єдинородного від Отця,) повного благодаті та істини. ... Він був у світі, і світ через Нього створений, але світ Його не пізнав. Він прийшов до своїх, але свої Його не прийняли» (Іоанна 1:14, 10, 11). Ми знаємо, що

«свої» стосується народу Ізраїлю. Він був відкинутий ними на виконання Писання: «Він зневажений і відкинутий людьми, чоловік скорботи». Ісаїя 53:3

Коли Пілат запитав юдеїв, які зібралися на суді над нашим Господом: «Що ж мені робити з Ісусом, якого називають Христом ()?», всі вони сказали йому: «Нехай буде розп'ятий!» (Матвія 27:22). Як ми читаємо наприкінці розповіді, Пілат умив руки, не знайшовши в Ньому ніякої провини. «Тоді весь народ відповів і сказав: «Кров Його на нас і на наших дітях!» Матвія 27:25

Протягом усього свого служіння Господь прагнув допомогти Ізраїлю. «Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків і каменуєш тих, хто посланий до тебе, скільки разів я хотів зібрати твоїх дітей, як квочка збирає пташенят під крила свої, а ти не хотів! Ось, твій дім залишається тобі пустим». (Лука 13:34,35). Це частина свідчення Ісуса. Через це відкидання єдинородного Сина Божого Ізраїль не зміг отримати те, чого так довго прагнув. Вони прагнули отримати постійні благословення та процвітання під Божим керівництвом. «То що ж? Ізраїль не отримав того, чого прагнув; ... (Як написано: Бог дав їм духа сплячки, очі, щоб не бачили, і вуха, щоб не чули;) аж до цього дня». Римлянам 11:7,8

Приклади, які нас навчають

Знову звертаємося до Святого Письма, щоб згадати про мету Божих стосунків з Ізраїлем у

Старому Завіті. «Брати, не хочу, щоб ви не знали, що всі наші батьки були під хмарою і всі пройшли через море; ... Це було для нас прикладом, щоб ми не прагнули злого, як вони прагнули» (1 Коринтян 10:1-6). З цього запису ми маємо ці застереження, а разом з ними — можливість вчитися на них, щоб ми могли робити все можливе для служіння Богу. Природний Ізраїль ніколи не був безумовним спадкоємцем жодної частини обітниці, даної Аврааму: «У тобі будуть благословенні всі родини землі» (Буття 12:3). Вони також не були спадкоємцями як народ духовної частини обітниці, яка є головною, або основною, частиною. Коли Бог уклав завіт з Ізраїлем, домовленість полягала в тому, що якщо вони будуть дотримуватися Закону, то матимуть вічне життя. Це дозволило б їм успадкувати привілей благословляти всі родини землі — всіх людей.

Спадкоємці Божих обіцянок

Слова апостола Петра: «Обіцянка ця для вас і для ваших дітей» (Дії 2:39), повністю узгоджуються з усіма діями Господа щодо Ізраїлю та з Його звітом з ними як з дітьми Його слуги Авраама. Вони все ще мали цю надію за часів Ісуса, як сказав Павло: «Це обіцянка, на виконання якої сподіваються наші дванадцять племен, коли вони день і ніч ревно служать Богу». (Дії 26:7). Коли ізраїльтяни виявилися негідними стати спадкоємцями Авраамового Завіту, вони були відсічені, а на їхнє місце були прищеплені язичники. Ці язичники,

тепер як окремі особи, могли стати учасниками «кореня та соковитості оливкового дерева» (Римлянам 11:17). Лише ті, хто прийняв Христа, стали «спадкоємцями за обітницею», як члени духовного насіння (Галатів 3:29). Це, як ми вже пояснювали, стало наслідком невірності Ізраїлю. «Камінь, який відкинули будівельники, став нарижним каменем: ... Царство Боже буде відібране у вас і дане народу, який принесе належний плід» (Матвія 21:42,43). Оскільки Ізраїль не був готовий бути використаним Богом для благословення інших народів, їхня типова праведність припинилася, і обіцянка царства перестала належати їм. Вона була «дана народу», духовному Ізраїлю, «святому народу, особливому народу». (1 Петра 2:9). Нам сказано, що цей народ є окремим і відмінним від усіх інших і зібраний з усіх народів землі. Цей народ включатиме рабів і вільних, бо справді, Він покликав «народ для Свого імені». (Дії 15:14). Подивіться також на ці уривки з Писання, які ще більше ілюструють цю думку. «На Його ім'я покладатимуться народи». (Матвія 12:21). «Нехай кожен, хто називає ім'я Христа, відвернеться від неправди» (2 Тимофія 2:19). «Якщо хтось хоче йти за Мною, нехай зречеться себе, нехай щодня бере свій хрест і йде за Мною» (Луки 9:23). «Прославляйте Того, хто покликав вас із темряви у Своє дивне світло» (1 Петра 2:9). «Будь вірним аж до смерті, і Я дам тобі вінець життя». Об'явлення 2:10

Відмова від насильства та війни

Наш Господь Ісус Христос, безперечно, є ключем до змін у вченнях, викладених у Новому Завіті. Ісус відкинув уявлення про насильство та війну, які стали звичними й загальноприйнятими у світі. Своїми вченнями та власним прикладом Він показав нам шлях до пізнання волі Отця. «Нову заповідь даю вам, щоб ви любили один одного; як Я полюбив вас, так і ви любите один одного. По цьому всі пізнають, що ви Мої учні, якщо будете мати любов між собою» (Ів. 13:34,35). Це вища заповідь, вищий закон, ніж той, що був даний євреям за Завітом Закону. Ми перебуваємо під законом у Христі Ісусі. Цей закон у Христі є законом нашого завіту і законом любові. Він даний нашим Главою всім тим, хто вступив до школи Христа і хто сподівається стати членами церковної громади. Любити один одного означає любити наших ближніх, наших братів і нашу Небесну Отця. Це навіть передбачає віддавання нашого часу та талантів, жертвування всього себе у служінні Господу. «Якщо ви любите мене, дотримуйтесь моїх заповідей» (Ів. 14:15). Ми повинні усвідомити, що любляче послух приємний Отцю, і він повинен виявлятися не тільки справедливістю, але й любов'ю. Він повинен вести нас до дотримання «закону Духа життя» (Рим. 8:2).

Наш Господь показав приклад; Він показав через своє повсякденне життя, що справді було в Його серці. Це і є справжнє дотримання закону, праведність закону, про яку Павло пише у своєму

листі до римлян. Ми хочемо йти слідами нашого Господа і мати наші думки в гармонії з духом Бога-Отця. Бог хоче, щоб наміри нашого серця були правильними і щоб ми якомога більше контролювали плоть. Ми хочемо повністю підкоритися божественній волі, віддати своє життя Господу і не гнатися за слабкостями плоті. Ми також хочемо бути вразливими до навчання, вчитися у Нього і, в свою чергу, дізнаватися більше про Отця. «Мій Отець навчив мене», — каже Він у Івана 8:28. «Якщо ви будете триматися мого слова, то ви є моїми учнями; і ви пізнаєте істину, і істина визволить вас». Іоанна 8:31,32

Насильство, спричинене гріхом, сьогодні поширюється у світі. Воно існує у багатьох формах і охоплює багато культур. Сатана, автор гріха, ходить по світу «як рикаючий лев, ... шукаючи, кого пожерти» (1 Петра 5:8). Він є «богом цього світу» і «засліпив розуми тих, хто не вірує» (2 Коринтян 4:4). Через цей вплив насильство стало нормою. Це може бути у вигляді повсякденних проблем із сусідами, проблем у школах чи на робочому місці, і навіть у конфліктах між націями. Ми знаємо, що це суперечить вченням нашого Господа. Писання показує, що наш Господь відкидав насильство та особисте застосування сили для вирішення суперечок. У Матвія 26:51-53 Ісус виправив Петра за те, що той витягнув меча проти слуги первосвященника, що призвело до поранення одного з них. Ісус знав, що його мають забрати добровільно. Він сказав своїм учням: «Поклади меча свого».

Ми більше ніколи не чуємо про те, щоб учні застосовували силу чи насильство у служінні Господу. Він міг би покликати на допомогу «легіони ангелів», але не зробив цього. Він не бажав використовувати божественну силу для власного комфорту. Ісус ніколи не молився про позбавлення від своїх неприємностей, а з радістю терпів їх як частину своєї жертви. Ми також повинні робити те саме у своєму житті. Ми повинні відкласти свою власну волю і виконувати волю Божу за будь-яку ціну. «Майте в собі ту саму думку, яка була в Христі Ісусі». Філіп'ян 2:5

Нове ставлення до ворогів

Наш Господь також проповідував про нове ставлення до наших ворогів. «Кажу вам: любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто проклинає вас, робіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто зневажає вас і переслідує вас» (Матвія 5:44). Спочатку ми можемо сказати, що це високий стандарт, якому важко відповідати, і ми будемо праві. Цей вид любові виходить за межі любові до ближнього. Кажуть, що легко любити тих, хто любить нас. Але щоб любити наших ворогів, потрібно мати велике серце, як то кажуть, і бути щедрим до всіх них. Це передбачає такий стан серця, настільки сповнений любові, що навіть ворог не зможе викликати в наших серцях жодних злих намірів. У ньому не буде місця для актів помсти чи ненависті. Це не означає, що ми любимо зло чи несправедливість, або що ми беремо в цьому

участь. Ми протистоїмо тим, хто гнобить слабких і безпорадних. Світогляд сучасного світу передбачає чинення зла іншим, щоб врятувати себе та служити егоїстичним інтересам. Ми маємо «ненавидіти зло і любити добро» (Амос 5:15). Для вірних послідовників Господа це все дуже важливо. Це приклад втілення нашої віри в життя. Це спосіб показати, що ви «любите» Господа всім своїм серцем. (Матвія 22:37). Ми також пам'ятаємо, що ті, хто грішить і чинить зло в очах Бога, отримують свою нагороду. 1 Коринтян 3:8

Принципи життя

Наш Господь Ісус навчив нас принципам життя, що характеризуються лагідністю та миротворчістю. «Блаженні вбогі духом: ... Блаженні ті, хто сумує: ... Блаженні лагідні: ... Блаженні ті, хто прагне справедливості: ... Блаженні милосердні: ... Блаженні чисті серцем, бо вони побачать Бога. Блаженні миротворці, бо вони будуть названі синами Божими» (Матвія 5:1-12). Наш Господь виголосив ці слова у Нагірній проповіді, щоб наставляти своїх учнів, а отже, і нас. Ми маємо бути покірними Його волі та готовими до навчання. Він хоче, щоб ми практикували самоконтроль, були лагідними, не піддавалися на провокації та не дратувалися. Він хоче, щоб ми практикували милосердя та справжнє прощення за недобрі вчинки інших. Ми не завжди будемо мати досконалу поведінку, але ми хочемо мати досконалі наміри. Ми повинні бути миротворцями,

любителями миру та користуватися нагодами, щоб допомагати іншим. Народ Господній має співчувати всім і не приєднуватися до нікого у воюючому світі.

Чистота серця перед Богом виявляється у мирних бажаннях та зусиллях сприяти миру в інших. Це особливо актуально в цей час, у якому ми живемо, у сучасному злому світі. Правда, що темрява ненавидить світло, і вороги праведності будуть ненавидіти та переслідувати тих, хто прагне вести життя, приємне Отцю. Господь шукає тих, хто настільки вірний принципам праведності, що буде їх дотримуватися. Це слід робити навіть щодо своїх ворогів, коли вони переслідують вас. «Блаженні ви, коли люди будуть зневажати вас, переслідувати вас і неправдиво говорити про вас всяке зло заради Мене. Радійте, ... бо велика ваша нагорода на небі» (Матвія 5:11,12). Ми також читаємо в 1 Петра 4:16: «Якщо хтось страждає як християнин, нехай не соромиться, але нехай прославляє Бога». Наш Господь дає нам додаткову впевненість, коли говорить нам: «У світі ви матимете скорботи, але будьте бадьорі: Я переміг світ». Івана 16:33

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НАВЧАННЯ НОВОГО ЗАВІТУ

Ми маємо бути паломниками та чужинцями на землі. Це означає, що ми відповідальні перед Божими законами, а не людськими. Подивіться на застереження, яке нам дано щодо цього. «Ви — вибраний рід, царське священство, святий народ, народ, що належить Богові, щоб ви прославляли

Того, хто покликав вас із темряви у Своє дивне світло: ... Дорогі улюблені, благаю вас, як приходьків і мандрівників, утримуйтеся від тілесних пожадливоростей, що воюють проти душі, маючи чесне поводження» (1 Петра 2:9-11). Ми маємо підкорятися людським законам, коли вони не суперечать Божим законам.

Ми всі знаємо, що Небесний Отець вважає послух Його волі дуже важливою справою. Про це нам свідчать усі уроки, які були представлені нам стосовно народу Ізраїлю. Наш Господь також навчив нас цьому, коли сказав: «Віддайте ж кесарю кесарево, а Божому — Боже» (Матвія 22:21).

Біблійні дослідники стверджують, що їхнє громадянство — у небі, і що, підкоряючись Небесному Господу, вони в значній мірі відмовляються від покори земним царям — урядам. Від іноземців не вимагається присяга на вірність будь-якому земному уряду, і студенти Біблії заперечують проти цього не тому, що вони виступають проти закону та порядку або не бажають підкорятися уряду, під владою якого вони живуть, а тому, що вони вже присягнули на вірність вищій силі — Небесному Господу. Для них Його слова, Його заповіді тощо мають першочергове значення — Дорогі улюблені, благаю вас. Ми маємо бути слухняними законам, можемо шукати захисту під їхнім прикриттям, але не зобов'язані воювати проти нашого Царя. Нам сказано «підкорятися кожній владі» (1 Петра 2:13), за винятком випадків, коли це порушувало б нашу

совість та Божі закони. Апостол Павло вказує на справедливість як на критерій для надання честі, поваги та служіння тим, кому це належить.

Ми повинні вірити, що Небесний Отець все влаштовує згідно зі Своїми планами та намірами. Він особливо дивиться на те, як ми дотримуємося вчень, які були відкриті нам Його улюбленим Сином, що проявляється у нашому повсякденному житті. «Вогонь [того дня] випробує кожну людину, яка її робота» (1 Коринтян 8:13). Цей «вогонь» виявить, який характер ми сформували протягом нашого життя. Наша віра має ґрунтуватися на дорогоцінних обіцянках Бога, які, як нам сказано, є золотом, сріблом та дорогоцінним камінням. Ми не маємо будувати неналежним чином з інших матеріалів, які не витримують цього випробування вогнем. Апостол каже нам, що все, що побудовано за земними методами та традиціями, буде знищено. Небесний Отець дозволяє всім народам обманювати себе, думаючи, що вони можуть вирішити всі проблеми світу. Ми бачили, що мир ніколи не був тривалим, раптово виникають нові конфлікти. Ці події насильства та війни допомагають підготувати світ людства до Божого царства вічного миру. Ми бачимо за умовами в цьому теперішньому злому світі, що людство далеко відійшло від духу Христа. «Якщо хтось не має Духа Христа, той не належить до Христа» (Римлянам 8:9). Ми повинні розуміти, що це дуже важливий принцип.

Народ Господній повинен пам'ятати особливі настанови, які дав їм їхній Господь, щоб вони були миротворцями. Тож «намагаймося дотримуватися миру з усіма людьми та святості, без якої ніхто не побачить Господа» (Євреїв 12:14).

ЗАКЛЮЧНІ ДУМКИ

Новий Заповіт вчить, що Ісус відкидав ідеї насильства та війни. Він навчав нас власним прикладом, а також встановивши заповідь «любити Господа, Бога твого, всім серцем своїм» та «любити ближнього свого, як самого себе» (Матвія 22:37-39). Це нове ставлення до наших ворогів відкидає застосування сили та вбивства. Такий характер ґрунтується на принципах любові та миротворчості.

Незабаром здійсниться пророцтво Давида: «Він припиняє війни» (Псалом 46:9). Спосіб, яким це відбудеться, розкрито в Міхея 4:3: «Вони перекують свої мечі на лемеші, а свої списи — на серпи; народ не підніме меча проти народу, і вони більше не навчатимуться війні». Одного дня всі люди на землі пізнають вічний мир і зможуть назавжди жити в гармонії на відновленій, досконалій землі.

Релігійне відмовлення від війни у будь-якій формі, безсумнівно, має міцне біблійне підґрунтя. Прийняття позиції відмовника від військової служби є індивідуальною справою і має ґрунтуватися на особистому вивченні та молитві. Нехай Небесний Отець направляє та веде вас, коли ви

розмірковуєте над цією дуже серйозною справою у вашому житті. Довіряйте Йому у всьому, бо Він «ніколи не залишить тебе і не покине тебе». Євреїв 13:5